Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 23ης Σεπτεμβρίου 2020*

«Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Εικονιστικό σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης 7Seven – Μη υποβολή αιτήσεως ανανέωσης της καταχωρίσεως του σήματος – Διαγραφή του σήματος από το μητρώο κατά τη λήξη ισχύος της καταχωρίσεως – Άρθρο 53 του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1001 – Αίτηση για επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση (restitutio in integrum), υποβληθείσα από τον κάτοχο άδειας – Άρθρο 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001 – Καθήκον επιμέλειας»

Στην υπόθεση T-557/19,

Seven SpA, με έδρα το Leinì (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον L. Trevisan, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενου από τον H. O'Neill,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του EUIPO της 4ης Ιουνίου 2019 (υπόθεση R 2076/2018-5), σχετικά με αίτηση για restitutio in integrum στο δικαίωμα να ζητηθεί η ανανέωση του εικονιστικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης 7Seven,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. Spielmann, πρόεδρο, U. Öberg (εισηγητή) και O. Spineanu-Matei, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Αυγούστου 2019,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Νοεμβρίου 2019,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα για τον καθορισμό ημερομηνίας διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός τριών εβδομάδων από την επίδοση του εγγράφου με το οποίο γνωστοποιήθηκε η περάτωση της έγγραφης διαδικασίας, και αποφασίζοντας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 106, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να κρίνει επί της προσφυγής χωρίς να διεξαχθεί επ' ακροατηρίου συζήτηση,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 22 Ιουλίου 1997 η προσφεύγουσα, Seven SpA, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1995, L 303, σ. 1) [αντικαταστάθηκε από τον τροποποιημένο κανονισμό 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), ο οποίος αντικαταστάθηκε, με τη σειρά του, από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1)].

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το ακόλουθο εικονιστικό σημείο:

3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στις κλάσεις 16, 18 και 25, κατά την έννοια της Συμφωνίας της Νίκαιας που αφορά τη διεθνή ταξινόμηση προϊόντων και υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί.

4 Στις 2 Μαΐου 2001 το σήμα καταχωρίστηκε ως σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπ' αριθ. 591206 και η καταχώρισή του δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 53/2001, της 18ης Ιουνίου 2001.

5 Στις 29 Σεπτεμβρίου 2005 η προσφεύγουσα εκχώρησε το επίμαχο σήμα στην Seven Licencing Company S.à.r.l. για τα προϊόντα της κλάσης 25 και, παράλληλα, της χορηγήθηκε άδεια επί του εν λόγω σήματος. Η άδεια αυτή ουδέποτε εγγράφηκε στο μητρώο σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

6 Κατόπιν μιας σειράς μεταβιβάσεων, το δικαίωμα επί του επίμαχου σήματος περιήλθε, στις 30 Απριλίου 2013, στην Seven7 Investment PTE Ltd (στο εξής: δικαιούχος του επίμαχου σήματος) για τα προϊόντα της κλάσης 25. Ο νέος αριθμός καταχωρίσεως, στο όνομά της, ήταν 8252223 και δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 83/2013, της 3ης Μαΐου 2013.

7 Στις 26 Δεκεμβρίου 2016 το EUIPO ενημέρωσε, σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009 (νυν άρθρο 53, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001), τη δικαιούχο του επίμαχου σήματος ότι η περίοδος προστασίας του σήματος αυτού έληγε στις 22 Ιουλίου 2017 και ότι η αίτηση ανανέωσης μπορούσε να υποβληθεί από τις 23 Ιανουαρίου 2017 έως τις 24 Ιουλίου 2017. Το EUIPO τόνισε επίσης ότι, σε περίπτωση καταβολής του πρόσθετου τέλους λόγω καθυστερημένης καταβολής του τέλους ανανέωσης, η προθεσμία θα παρατεινόταν έως τις 22 Ιανουαρίου 2018.

8 Η δικαιούχος του επίμαχου σήματος δεν ζήτησε ωστόσο την ανανέωση της καταχωρίσεώς του.

9 Στις 2 Φεβρουαρίου 2018 το EUIPO κοινοποίησε στον εκπρόσωπο της δικαιούχου του επίμαχου σήματος τη λήξη της περιόδου προστασίας του από τις 22 Ιουλίου 2017.

10 Στις 21 Ιουλίου 2018 η προσφεύγουσα κατέθεσε αίτηση για restitutio in integrum βάσει του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001, με αντικείμενο να αποκατασταθεί στο δικαίωμά της να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος (στο εξής: αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματα). Με την αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματά της, η προσφεύγουσα

γνωστοποίησε στο EUIPO ότι της είχε χορηγηθεί άδεια επί του εν λόγω σήματος, ότι η δικαιούχος του επίμαχου σήματος δεν είχε τηρήσει τη συμβατική υποχρέωσή της να ενημερώσει την προσφεύγουσα για την πρόθεσή της να μην ανανεώσει την καταχώρισή του και ότι, για τον λόγο αυτό, στάθηκε αδύνατο στην ίδια να προχωρήσει στην έγκαιρη ανανέωσή του.

11 Με απόφαση της 30ής Αυγούστου 2018, το τμήμα «Επιχειρησιακές δραστηριότητες» του EUIPO απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας για αποκατάσταση στα δικαιώματά της και επιβεβαίωσε τη διαγραφή της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος από το μητρώο.

12 Στις 23 Οκτωβρίου 2018 η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του EUIPO προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος «Επιχειρησιακές δραστηριότητες» του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 66 έως 71 του κανονισμού 2017/1001.

13 Στις 4 Απριλίου 2019 το τμήμα προσφυγών απέστειλε στην προσφεύγουσα έγγραφο με το οποίο της γνωστοποιούσε ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτή η αίτησή της για αποκατάσταση στο δικαίωμα να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος, δεδομένου ότι από την κατάσταση, όπως είχε περιγραφεί, δεν προέκυπτε ότι η προσφεύγουσα επέδειξε όλη την επιμέλεια που επέβαλλαν οι περιστάσεις.

14 Με απόφαση της 4ης Ιουνίου 2019, το πέμπτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Κατ' αρχάς υπενθύμισε ότι οι διατάξεις του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001 πρέπει να ερμηνεύονται στενά. Εν συνεχεία, αφού διαπίστωσε ότι η δικαιούχος του επίμαχου σήματος ευθυνόταν για τη μη ανανέωση της καταχωρίσεώς του, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε νομίμως να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος χωρίς να έχει λάβει προηγουμένως ρητή εξουσιοδότηση από τη δικαιούχο του. Εντούτοις, η έλλειψη τέτοιας εξουσιοδότησης δεν επηρέαζε, κατά την εκτίμηση του τμήματος προσφυγών, την προθεσμία ανανέωσης. Η προσφεύγουσα θα μπορούσε να θεραπεύσει τη μη ανανέωση της καταχωρίσεως εκ μέρους της δικαιούχου του επίμαχου σήματος μόνον αν αποδείκνυε ότι η καταχώριση δεν ανανεώθηκε παρότι η ίδια είχε επιδείξει όλη την απαιτούμενη επιμέλεια. Το τμήμα προσφυγών προσέθεσε ότι, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι η κάτοχος άδειας είχε δικαίωμα ανανέωσης ανεξάρτητο από εκείνο της δικαιούχου του επίμαχου σήματος, η κάτοχος της άδειας όφειλε να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να διασφαλίσει την έγκαιρη ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος. Το τμήμα προσφυγών έκρινε επιπλέον ότι η προσφεύγουσα δεν είχε αποδείξει την ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων ικανών να δικαιολογήσουν την αποκατάστασή της στο δικαίωμα να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος. Τέλος, το τμήμα προσφυγών απέρριψε ως αλυσιτελές το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, αν γινόταν δεκτή η αίτησή της για αποκατάσταση στο δικαίωμα να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος, τούτο δεν θα συνεπαγόταν την προσβολή οποιουδήποτε δικαιώματος ούτε θα έθιγε με οποιονδήποτε τρόπο τα συμφέροντα τρίτου.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και

– να κάνει δεκτές την αίτηση για restitutio in integrum και την αίτηση ανανέωσης της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος.

16 Το EUIPO ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

17 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αφορούν, ο πρώτος, παράβαση των άρθρων 53 και 104 του κανονισμού 2017/1001, σε συνδυασμό με τη γενική αρχή της αποτελεσματικότητας, καθόσον το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη το αυτοτελές δικαίωμα που αναγνωρίζεται στην κάτοχο άδειας να καταθέσει αίτηση ανανέωσης της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος και αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματά της, ο δεύτερος, παράβαση του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001, καθόσον η αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματά της και η αίτηση ανανέωσης κατατέθηκαν εμπροθέσμως από την προσφεύγουσα, ο τρίτος, παράβαση του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001, καθόσον η προσφεύγουσα ενήργησε με όλη την επιμέλεια που επέβαλλαν οι περιστάσεις, ο τέταρτος, παράβαση του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001, καθόσον τα μέτρα τα οποία συνέστησε το τμήμα προσφυγών δεν εξασφάλισαν την ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος εντός των προθεσμιών που τάχθηκαν και, ο πέμπτος, παραβίαση της γενικής αρχής που διέπει την προστασία την οποία παρέχει το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως αυτή κατοχυρώνεται στην αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 2017/1001.

18 Το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει διαδοχικά, κατ' αρχάς, τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, εν συνεχεία, από κοινού τον δεύτερο, τον τρίτο και τέταρτο λόγο ακυρώσεως και, τέλος, τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως.

Επί του δικαιώματος της προσφεύγουσας να καταθέσει αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματά της και να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος

19 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι εσφαλμένη στον βαθμό που, αντιθέτως προς όσα ορίζουν τα άρθρα 53 και 104 του κανονισμού 2017/1001, το τμήμα προσφυγών εξέτασε την αίτηση ανανέωσης της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος και την αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματα ως εάν επρόκειτο για αποκατάσταση της δικαιούχου του επίμαχου σήματος, και όχι της προσφεύγουσας, στα δικαιώματά της.

20 Προσθέτει ότι, δυνάμει της αρχής της αποτελεσματικότητας των κανόνων δικαίου, όλοι οι νομικοί κανόνες που παρέχουν δικαίωμα σε πολίτη της Ένωσης πρέπει να εφαρμόζονται με τέτοιον τρόπο ώστε να μπορεί εν τέλει να επιτευχθεί ο σκοπός τους. Κατά την προσφεύγουσα, η αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματα έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει ότι ο κάτοχος δικαιώματος επί σήματος της Ένωσης δεν θα απολέσει το δικαίωμα αυτό σε περίπτωση μη τήρησης μιας προθεσμίας, υπό την προϋπόθεση ότι θα τηρήσει ορισμένες άλλες προθεσμίες και θα επιδείξει όλη την επιμέλεια την οποία επιβάλλουν οι περιστάσεις. Απαιτώντας όμως από την προσφεύγουσα να αποδείξει ότι η δικαιούχος του επίμαχου σήματος ενήργησε με τη δέουσα επιμέλεια και ότι θα μπορούσε παραδεκτώς να υποβάλει τέτοια αίτηση, το τμήμα προσφυγών κατέστησε αδύνατη την άσκηση του προαναφερθέντος δικαιώματος και παραβίασε την αρχή της αποτελεσματικότητας.

21 Το EUIPO αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

22 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001, «[η] καταχώριση του σήματος της ΕΕ ανανεώνεται κατ' αίτηση του δικαιούχου του σήματος της ΕΕ ή κάθε προσώπου ρητά εξουσιοδοτημένου από αυτόν, εφόσον έχουν καταβληθεί τα τέλη».

23 Το δε άρθρο 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001 προβλέπει ότι «[ο] καταθέτης ή ο δικαιούχος σήματος της ΕΕ ή οποιοσδήποτε άλλος διάδικος σε διαδικασία ενώπιον του [EUIPO] ο οποίος, παρότι επέδειξε όλη την επιμέλεια που επιβάλλουν οι περιστάσεις, δεν μπόρεσε να τηρήσει

μια προθεσμία έναντι του [EUIPO], αποκαθίσταται, μετά από αίτηση, στα δικαιώματά του εάν το κώλυμα είχε ως άμεση συνέπεια, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού, την απώλεια δικαιώματος ή ένδικου μέσου».

24 Βάσει της τελευταίας αυτής διατάξεως, μια τέτοια αίτηση ενώπιον του EUIPO προϋποθέτει, πρώτον, ότι ο αιτών είναι διάδικος στη σχετική διαδικασία, δεύτερον, ότι μολονότι επέδειξε όλη την επιμέλεια που επέβαλλαν οι περιστάσεις δεν μπόρεσε να τηρήσει μια προθεσμία έναντι του EUIPO και, τρίτον, ότι το εν λόγω κώλυμα είχε ως άμεση συνέπεια την απώλεια δικαιώματος ή μέσου έννομης προστασίας [αποφάσεις της 12ης Μαΐου 2009, Jurado Hermanos κατά ΓΕΕΑ (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, σκέψη 15, και της 5ης Απριλίου 2017, Renfe-Operadora κατά EUIPO (AVE), T-367/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:255, σκέψη 24].

25 Ως προς την πρώτη προϋπόθεση, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001, μόνον ο δικαιούχος του σήματος ή πρόσωπα ρητώς εξουσιοδοτημένα από αυτόν μπορούν να θεωρηθούν ως διάδικοι στη διαδικασία ανανέωσης (απόφαση της 12ης Μαΐου 2009, JURADO, T-410/07, EU:T:2009:153, σκέψη 16).

26 Καμία όμως διάταξη του κανονισμού 2017/1001 δεν αποκλείει να μπορεί να θεωρηθεί ο «διάδικος στη διαδικασία ανανέωσης» ως «διάδικος σε διαδικασία ενώπιον του [EUIPO]» κατά την έννοια του άρθρου 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001. Πράγματι, η χρήση του διαζευκτικού «ή» στο άρθρο 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001 υποδηλώνει ότι η αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματα μπορεί να υποβληθεί από οποιονδήποτε διάδικο σε διαδικασία ενώπιον του EUIPO, είτε είναι δικαιούχος του καταχωρισμένου σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης είτε όχι [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2019, Thun κατά EUIPO (Poisson), T-604/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:42, σκέψη 17].

27 Εντούτοις, επ' ουδενί προκύπτει από τις διατάξεις αυτές ότι η προσφεύγουσα μπορεί, ως κάτοχος άδειας επί του επίμαχου σήματος, να εξομοιωθεί νομικώς με τη δικαιούχο του όσον αφορά την ανανέωση της καταχωρίσεώς του, αλλά τουναντίον συνάγεται ότι, όπως και κάθε άλλο πρόσωπο, πρέπει, για να είναι σε θέση να υποβάλει αίτηση ανανέωσης, να έχει εξουσιοδοτηθεί ρητώς προς τούτο από τη δικαιούχο του επίμαχου σήματος και να αποδείξει την ύπαρξη τέτοιας εξουσιοδότησης (πρβλ. απόφαση της 12ης Μαΐου 2009, JURADO, T-410/07, EU:T:2009:153, σκέψη 21).

28 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προσφεύγουσα έλαβε από τη δικαιούχο του επίμαχου σήματος, στις 17 Ιουλίου 2018, εξουσιοδότηση η οποία της επέτρεπε να καταθέσει αίτηση βάσει του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001 προκειμένου να αποκατασταθεί στο δικαίωμα να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος. Διαπιστώνεται ωστόσο ότι η εξουσιοδότηση αυτή ελήφθη αφού είχε παρέλθει η προβλεπόμενη στο άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001 προθεσμία για την υποβολή αιτήσεως ανανέωσης και σχεδόν ένα έτος μετά τη λήξη της καταχωρίσεως του σήματος, στις 22 Ιουλίου 2017.

29 Το άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού 2017/1001 έχει ως εξής:

«Η αίτηση ανανέωσης υποβάλλεται εντός εξαμήνου πριν από τη λήξη ισχύος της καταχώρισης. Το βασικό τέλος ανανέωσης και, κατά περίπτωση, ένα ή περισσότερα τέλη ανά κλάση για κάθε κλάση προϊόντων ή υπηρεσιών πέραν της πρώτης πρέπει επίσης να καταβάλλονται εντός αυτής της περιόδου. Ελλείψει τούτου, η υποβολή της αίτησης και η καταβολή των τελών μπορούν να γίνουν εντός περαιτέρω εξάμηνης περιόδου μετά από τη λήξη ισχύος της καταχώρισης, εφόσον μέσα στην ίδια περίοδο καταβληθεί πρόσθετο τέλος λόγω καθυστερημένης καταβολής του τέλους ανανέωσης ή καθυστερημένης υποβολής της αίτησης ανανέωσης.»

30 Όπως ορθώς επισημαίνει το τμήμα προσφυγών στο σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προθεσμία υποβολής αιτήσεως ανανέωσης της καταχωρίσεως σήματος τρέχει ανεξαρτήτως της χορήγησης ενδεχόμενης ρητής εξουσιοδότησης από τον δικαιούχο του σήματος στον κάτοχο άδειας.

31 Η διαδικασία ανανέωσης περατώνεται, συνεπώς, με τη λήξη της προθεσμίας την οποία προβλέπει το άρθρο 53, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού. Επομένως, για να θεωρηθεί ως διάδικος στη διαδικασία αυτή, κατά την έννοια του άρθρου 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001, η προσφεύγουσα όφειλε να λάβει πριν από τη λήξη της προβλεπόμενης προθεσμίας τη ρητή εξουσιοδότηση της δικαιούχου του επίμαχου σήματος ώστε να μπορεί να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεώς του.

32 Εφόσον η προσφεύγουσα έλαβε ρητή εξουσιοδότηση μόνον αφότου είχε λήξει η ως άνω προθεσμία, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ούτε ως διάδικος στη διαδικασία ανανέωσης, κατά την έννοια του άρθρου 53, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001, ούτε ως «διάδικος σε διαδικασία ενώπιον του [EUIPO]», κατά την έννοια του άρθρου 104, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να καταθέσει αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματά της ως κάτοχος άδειας που απώλεσε δικαίωμα και πρέπει, κατά συνέπεια, να γίνει δεκτό, στην προκειμένη περίπτωση, ότι ενήργησε ενώπιον του EUIPO αποκλειστικώς στο όνομα και για λογαριασμό της δικαιούχου του επίμαχου σήματος, οπότε η τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001 πρέπει να εξεταστεί ως προς τη δικαιούχο του σήματος. Επομένως, όπως ορθώς επισημαίνει το τμήμα προσφυγών στο σημείο 25 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να θεραπεύσει τη μη ανανέωση της καταχωρίσεως εκ μέρους της δικαιούχου του επίμαχου σήματος παρά μόνον αποδεικνύοντας ότι η καταχώριση δεν ανανεώθηκε παρότι η δικαιούχος επέδειξε όλη την απαιτούμενη επιμέλεια.

33 Η ερμηνεία η οποία έγινε δεκτή στη σκέψη 32 ανωτέρω είναι η πλέον κατάλληλη προς εξασφάλιση της τήρησης τόσο της αρχής της αποτελεσματικότητας όσο και των επιταγών της ασφάλειας δικαίου. Διασφαλίζει τη σαφή οριοθέτηση και τη σχολαστική συμμόρφωση όσον αφορά την έναρξη και τη λήξη των προθεσμιών των άρθρων 53 και 104 του κανονισμού 2017/1001.

34 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η αυστηρή εφαρμογή των κανόνων της Ένωσης που διέπουν τις διαδικαστικές προθεσμίες ανταποκρίνεται στις επιταγές της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε δυσμενής διάκριση και κάθε αυθαίρετη μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης. Παρέκκλιση από τους εν λόγω κανόνες χωρεί μόνο σε όλως εξαιρετικές περιστάσεις. Είτε οι περιστάσεις αυτές χαρακτηριστούν ως τυχαίο γεγονός, είτε ως ανωτέρα βία, είτε ακόμη ως συγγνωστή πλάνη, περιλαμβάνουν, εν πάση περιπτώσει, ένα υποκειμενικό στοιχείο το οποίο συνδέεται με την υποχρέωση του καλόπιστου διοικουμένου να αποδείξει ότι επέδειξε την επαγρύπνηση και την επιμέλεια που απαιτούνται από έναν συναλλασσόμενο με τη συνήθη ενημέρωση, για την παρακολούθηση της εξέλιξης της διαδικασίας και την τήρηση των προβλεπόμενων προθεσμιών [πρβλ. απόφαση της 21ης Μαΐου 2014, Melt Water κατά ΓΕΕΑ (NUEVA), T-61/13, EU:T:2014:265, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

35 Οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001 πρέπει, συνεπώς, να ερμηνεύονται στενά. Τούτο διότι η τήρηση των προθεσμιών είναι ζήτημα δημόσιας τάξης και η restitutio in integrum μιας καταχωρίσεως μετά τη διαγραφή της μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την ασφάλεια δικαίου [πρβλ. απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2012, Video Research USA κατά ΓΕΕΑ (VR), T-267/11, EU:T:2012:446, σκέψη 35].

36 Ειδικότερα, δεν είναι δυνατόν ο δικαιούχος σήματος ο οποίος έχει παραλείψει να ανανεώσει εμπροθέσμως την καταχώρισή του να αποφύγει τις συνέπειες της δικής του αμέλειας εξουσιοδοτώντας έναν τρίτο να καταθέσει αίτηση για αποκατάσταση στο δικαίωμά του να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης μετά τη λήξη της προαναφερθείσας προθεσμίας.

37 Όσον αφορά δε τον κάτοχο άδειας, δεν είναι δυνατόν, αφενός, να ζητήσει αποκατάσταση στα δικαιώματά του για τον λόγο και μόνον ότι ο δικαιούχος του σήματος επέδειξε αδράνεια και δεν τήρησε την προθεσμία υποβολής αιτήσεως ανανέωσης της καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος και, αφετέρου, να του επιτραπεί να ενεργήσει αντιθέτως προς τη βούληση του δικαιούχου του σήματος ο οποίος ενδέχεται να έχει αποφασίσει συνειδητά να μην ανανεώσει την καταχώριση του σήματός του.

38 Κατά συνέπεια, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι έπρεπε να ελέγξει την τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001 ως προς τη δικαιούχο του σήματος, οπότε ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί της παράβασης της υποχρέωσης προς επίδειξη της επιμέλειας την οποία επιβάλλουν οι περιστάσεις και επί της μη τήρησης των προθεσμιών του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001

39 Κατ' αρχάς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τήρησε τις προθεσμίες του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001. Ισχυρίζεται ότι το άρθρο αυτό θέτει δύο προθεσμίες. Η πρώτη είναι απόλυτη προθεσμία ενός έτους και τρέχει από τη λήξη της προθεσμίας που δεν τηρήθηκε, ήτοι εν προκειμένω από τις 22 Ιουλίου 2017. Η δεύτερη είναι σχετική προθεσμία δύο μηνών και τρέχει από την άρση του κωλύματος στο οποίο οφειλόταν η μη τήρηση της προθεσμίας. Υπό την οπτική αυτή, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το κώλυμα έπαυσε να υφίσταται από τη στιγμή που έλαβε τη ρητή εξουσιοδότηση της δικαιούχου του επίμαχου σήματος, ήτοι στις 17 Ιουλίου 2018. Δεδομένου ότι η αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματά της κατατέθηκε στις 21 Ιουλίου 2018, αμφότερες οι προθεσμίες τηρήθηκαν.

40 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών εσφαλμένως εφάρμοσε ένα απόλυτο κριτήριο απαιτώντας από την προσφεύγουσα να αποδείξει ότι έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει την έγκαιρη ανανέωση της καταχωρίσεως. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι όφειλε απλώς να λάβει τα μέτρα που ήταν κατάλληλα για τη συγκεκριμένη περίπτωση και επιβάλλονταν από τις περιστάσεις. Εν προκειμένω, η σύμβασή της με τη δικαιούχο του επίμαχου σήματος διεπόταν από το ιταλικό δίκαιο, το οποίο κατοχυρώνει τις γενικές αρχές της εύλογης και δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της καλής πίστης κατά την εκτέλεση των συμβατικών υποχρεώσεων. Επομένως, το τμήμα προσφυγών όφειλε να κρίνει ότι η προσφεύγουσα, εφόσον ήταν αδύνατο να προβλέψει ότι η δικαιούχος του επίμαχου σήματος δεν θα εκπλήρωνε τις συμβατικές υποχρεώσεις της, ενήργησε με όλη την επιμέλεια που επέβαλλαν οι περιστάσεις.

41 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 104 του κανονισμού 2017/1001, στον βαθμό που τα μέτρα τα οποία συνέστησε το τμήμα προς εξασφάλιση της έγκαιρης ανανέωσης της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος ήταν αναποτελεσματικά και αλυσιτελή όσον αφορά τον έλεγχο της τήρησης της υποχρέωσης επιμέλειας από την προσφεύγουσα.

42 Το EUIPO αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

43 Το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι εν προκειμένω, για να γίνει δεκτή η αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματα, έπρεπε η δικαιούχος του επίμαχου σήματος να πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 104 του κανονισμού 2017/1001.

44 Συναφώς, κατ' αρχάς, η προσφεύγουσα δεν έδωσε καμία εξήγηση για την αδράνεια την οποία επέδειξε η δικαιούχος του επίμαχου σήματος σε σχέση με την ανανέωση της καταχωρίσεώς του, οπότε από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι αυτή επέδειξε όλη την επιμέλεια που επιβάλλουν οι περιστάσεις, κατά την έννοια του άρθρου 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001.

45 Εν συνεχεία, το άρθρο 104, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/1001 ορίζει ότι η αίτηση για αποκατάσταση στα δικαιώματα πρέπει να υποβληθεί εγγράφως εντός δύο μηνών από την άρση του κωλύματος.

46 Βάσει όμως του άρθρου 104, παράγραφος 5, του κανονισμού 2017/1001, οι διατάξεις του άρθρου 104 δεν εφαρμόζονται στις προθεσμίες της παραγράφου 2 του άρθρου αυτού. Έτσι, αν δεν έχει τηρηθεί η δίμηνη προθεσμία, η οποία είναι μία εκ των προϋποθέσεων του παραδεκτού της αιτήσεως, δεν υφίσταται πλέον δυνατότητα υποβολής νέα αιτήσεως, ακόμη και αν δικαιολογείται η εν λόγω μη τήρηση [απόφαση της 23ης Σεπτεμβρίου 2009, Evets κατά ΓΕΕΑ (DANELECTRO και QWIK TUNE), T-20/08 και T-21/08, EU:T:2009:356, σκέψη 24].

47 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η δίμηνη προθεσμία δεν ήταν δυνατό να αρχίσει να τρέχει πριν από την ημερομηνία κατά την οποία είχε λάβει την εξουσιοδότηση της δικαιούχου του επίμαχου σήματος, ήτοι στις 17 Ιουλίου 2018, όπερ σημαίνει ότι η αίτηση υποβλήθηκε εμπροθέσμως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

48 Ειδικότερα, το γεγονός και μόνον ότι αναγνωρίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε νομίμως να ζητήσει την ανανέωση της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος χωρίς τη ρητή εξουσιοδότηση της δικαιούχου του δεν σημαίνει ότι αναγνωρίζεται ότι η έλλειψη τέτοιας εξουσιοδότησης συνιστά κώλυμα κατά την έννοια του άρθρου 104, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/1001.

49 Εξάλλου, από τα στοιχεία της δικογραφίας καθίσταται σαφές ότι η δικαιούχος του επίμαχου σήματος είχε ορίσει εκπρόσωπο, ο οποίος ενημερώθηκε ότι, ελλείψει ανανέωσης, η ισχύς της καταχωρίσεως του σήματος αυτού θα έληγε στις 22 Ιουλίου 2017. Αντιθέτως, δεν προκύπτει από τη δικογραφία ότι η δικαιούχος είχε προβάλει οποιοδήποτε κώλυμα στο πρόσωπό της.

50 Τέλος, το ζήτημα αν η προσφεύγουσα μπορούσε, στο πλαίσιο δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, να επαφίεται στην τήρηση από τη δικαιούχο του επίμαχου σήματος του καθήκοντός της να εκπληρώνει τις συμβατικές υποχρεώσεις της ασκεί επιρροή αποκλειστικώς και μόνον από πλευράς των συμβατικών τους σχέσεων και της στοιχειοθέτησης της ευθύνης για ενδεχόμενες ζημίες της προσφεύγουσας, χωρίς ωστόσο να επηρεάζει τη νομική κατάσταση της τελευταίας έναντι του EUIPO.

51 Κατά συνέπεια, η αίτηση την οποία κατέθεσε η προσφεύγουσα ήταν απαράδεκτη επειδή δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 104, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2017/1001.

52 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος, ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέοι και τα λοιπά επιχειρήματα τα οποία προβάλλει συναφώς η προσφεύγουσα δεν μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω το συμπέρασμα αυτό.

Επί της παραβίασης της γενικής αρχής που διέπει την προστασία την οποία παρέχει το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης

53 Κατά την προσφεύγουσα, το αποτέλεσμα της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι ότι εκθέτει το κοινό σε κίνδυνο συγχύσεως λόγω ενδεχόμενων μελλοντικών καταχωρίσεων σημείων παρόμοιων με το σήμα του οποίου έληξε η ισχύς, οπότε η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στη γενική αρχή που διέπει την προστασία την οποία παρέχει το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως αυτή κατοχυρώνεται στην αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 2017/1001, όπου καθίσταται σαφές ότι σκοπός της καταχωρίσεως σήματος είναι ιδίως η εξασφάλιση της λειτουργίας του ως σημείου προελεύσεως.

54 Το EUIPO αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

55 Υπενθυμίζεται ότι η αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 2017/1001 έχει ως εξής:

«Η προστασία που συνεπάγεται το σήμα της ΕΕ και η οποία αποσκοπεί ιδίως στην εξασφάλιση της λειτουργίας του σήματος ως σημείου προέλευσης, θα πρέπει να είναι απόλυτη στην περίπτωση ταυτότητας μεταξύ αφενός του σήματος και του σημείου και αφετέρου των προϊόντων ή των υπηρεσιών. Η προστασία θα πρέπει να ισχύει επίσης στην περίπτωση ομοιότητας μεταξύ αφενός του

σήματος και του σημείου και αφετέρου των προϊόντων ή υπηρεσιών. Η έννοια της ομοιότητας ενδείκνυται να ερμηνευθεί σε συνάρτηση με τον κίνδυνο σύγχυσης. Ο κίνδυνος σύγχυσης, η εκτίμηση του οποίου εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, και ιδίως από το πόσο γνωστό είναι το σήμα στην αγορά, από τη σύνδεση που μπορεί να γίνει με το χρησιμοποιηθέν ή καταχωρισθέν σημείο, από το βαθμό της ομοιότητας μεταξύ του σήματος και του σημείου και μεταξύ των σημαινομένων προϊόντων ή υπηρεσιών, θα πρέπει να αποτελεί την ειδική προϋπόθεση της προστασίας.»

56 Μολονότι από την αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 2017/1001 καθίσταται σαφές ότι σκοπός της προστασίας την οποία παρέχει το σήμα είναι να εγγυάται στον καταναλωτή ή τον τελικό χρήστη την ταυτότητα προελεύσεως του προϊόντος ή της υπηρεσίας που προσδιορίζεται από το σήμα, δίνοντάς του τη δυνατότητα να διακρίνει χωρίς κίνδυνο συγχύσεως το συγκεκριμένο προϊόν ή τη συγκεκριμένη υπηρεσία από εκείνα άλλης προελεύσεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Ιουνίου 2012, Chartered Institute of Patent Attorneys, C-307/10, EU:C:2012:361, σκέψη 36), εντούτοις δεν προκύπτει, αντιθέτως προς ό,τι αφήνει να εννοηθεί η προσφεύγουσα, ότι αντικείμενό της είναι να διασφαλίσει επ' αόριστον την καταχώριση σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε περίπτωση που η ισχύς της λήξει λόγω μη ανανέωσης της καταχωρίσεως του εν λόγω σήματος.

57 Πράγματι, όταν η ισχύς σήματος λήγει και η καταχώρισή του δεν έχει ανανεωθεί, τότε το σήμα περιέρχεται, κατ' αρχήν, σε δημόσια χρήση, πράγμα που ευνοεί τον ανταγωνισμό και ενθαρρύνει την πρόοδο. Κατά συνέπεια, βάσει της αρχής της διαθεσιμότητας, τα σήματα τα οποία ουδέποτε χρησιμοποιήθηκαν ή δεν χρησιμοποιούνται πλέον πρέπει να επανέρχονται σε δημόσια χρήση ώστε να μπορούν άλλοι οικονομικοί παράγοντες να τα καταχωρίσουν και να αντλήσουν αποτελεσματικά κάθε οικονομικό όφελος από την εκμετάλλευσή τους.

58 Εν προκειμένω, η λήξη ισχύος της καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος οφείλεται στη μη έγκαιρη ανανέωση της καταχωρίσεως αυτής. Όπως ορθώς επισημαίνει το EUIPO, το γεγονός ότι το επίμαχο σήμα δεν μπορεί πλέον να αποτελέσει βάση ένδικης προστασίας έναντι άλλων μεταγενέστερων σημάτων είναι συνέπεια της λήξης της ισχύος του και δεν συνιστά παραβίαση της γενικής αρχής που διέπει την προστασία την οποία παρέχει το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

59 Επομένως, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, όπως και η προσφυγή στο σύνολό της, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το παραδεκτό του δεύτερου αιτήματος της προσφεύγουσας.

Επί των δικαστικών εξόδων

60 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

61 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του EUIPO.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Seven SpA στα δικαστικά έξοδα.

Spielmann Öberg Spineanu-Matei

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Σεπτεμβρίου 2020.

(υπογραφές)